

I väntan på Guds rike, 1 mos 28:20-22

Temat för idag är ”Guds rike är nära”. Men faktum är att det har varit ”nära” länge nu. Människor har väntat på Guds rikes fullkomnade genom årtusenden vid det här laget. Därför får dagens tema mig lika mycket att tänka på väntan. Och vi ska idag ta oss en titt på just väntat och hur vi kan förhålla oss till denna. För visst kan det vara spännande med väntan men när den drar ut så där två tusen år på tiden börjar det bli lite drygt.

Till vår hjälp har vi en man som var en riktig skojare. Inte typen man skulle köpa en bil av om man säger så. Han lurade sin far och hans stackars bror fick se sig bedragen flera gånger. Att se den äldste broder på detta sätt bli lurad av sin yngre bror är tungt för en storebror som mig. Man kan lugnt säga att jag har en lite avvaktande inställning till vår gäst idag. Men utan ytterligare fördröjning så ger jag er, Jacob Isaksson.

Jacob är den andre sonen till Isak och Rebecca. Själva namnet Jacob betyder både häl och bedra. När han föddes så hade han nämligen ett fast tag i sin storebros häl, precis som att han redan då gjorde allt för att bedra den naturliga ordningen de föddes i.

Ingen trodde nog egentligen att det skulle bli så mycket av Jacob. Han var inte förstfödd och var också som kanske många småbröder, mammas favorit. Han gillade inte att jaga utan var heller vara hemma hos mamma. Hans mor påstod visserligen att hon fått ett budskap om att Jacob skulle bli en stor man, men vilken mor säger inte det om sin minsting? Om någon såg ut att kunna bli en stor man så var det Esau. Skicklig jägare och sin fars favorit. Säkert stor och stark efter all jakt och så manligt hårig att han var utrustad med en permanent flisjacka.

Men sedan så lyckas Jacob lura till sig Esaus förstfödelse rätt med hjälp av en linsoppa. Ge mig mat annars dör jag sa Esau. Jag känner igen känslan men jag tror nog att han hade kunnat klara sig någon timme till. Men Esau ger sin ed på att Jacob får rätten som förstfödd och får soppa med lite bröd som bonus. När sedan Isak ligger inför döden så vet vi att Jacob, med hjälp av sin mor som väl ville hjälpa Guds löfte lite på traven, lurar både sin far och bror. Genom att spela

Esau så får Jacob den välsignelse som den äldste sonen skulle haft. Esau blev helt förstörd över detta och man kan läsa; 1 Mos 27:38-40;

Far, sade Esau, hade du bara denna enda välsignelse att ge bort? Välsigna mig också, far! Och han grät högljutt. Detta var det svar hans far Isak gav honom: Långt från den fruktbara jorden skall du bo, där ingen dagg faller från himlen. Av ditt svärd skall du leva, och du skall tjäna din bror. Men en gång skall du göra dig fri och kasta av dig hans ok.

Esaus välsignelse är inget vidare och man kan ifrågasätta Isaks pedagogiska omdöme. Men har man själv nästan blivit offrad av sin egen far så kanske man har ett annat perspektiv på faderlig ömhet. Så här långt i berättelsen kan man knappast säga att Jacob fått vänta särskilt mycket, snarare har han tagit saker och ting i sina egna händer. Men nu hade han gått för långt och med hjälp av sin mor tvingas han fly för sitt liv.

Löften

När Jacob för andra gången hade lurat Esau så låg han verkligen illa till. Rebecca förstod att Esau skulle hämnas så hon skickade iväg Jacob till sin bor Laban i Harran. För att rädda sitt liv flyr Jacob hals över huvud. Han är nu en flykting utan pengar, vänner, familj eller djur. För att understryka hur desperat hans situation är kan man läsa att han stannar på en plats för att sova på marken. Och han är så trött och utslagen att han tar en sten som kudde.

Med en sådan kudde skulle man kunna tro att han skulle drömma onda drömmar men Jacobs dröm är av ett helt annat slag. Han drömmer att det går en stege från hans plats och upp till himlen. På denna stege går det änglar upp och ner. Och så står plötsligt Gud själv framför denne utblottade flykting. Nu skulle man kunna tro att Gud kommer för att ge honom lite manna att äta eller kanske en filt som kunde lindra natten kyla. Men Gud har större planer än så. Han ger Jacob ett löfte;

... du ska utbreda dig åt väster och öster, och alla folk på jorden ska önska sig den välsignelse du och dina ättlingar fått. Och jag ska vara med dig och skydda dig vart du än går; jag skall föra dig tillbaka till detta land. Jag kommer inte att överge dig, jag skall fullgöra det som jag har lovat dig. (1 mos 28:13-15)

Hur svårt måste det inte varit för en man i Jacobs situation att ta till sig ett sådant löfte? Precis som Noa fick han i princip tro att torra land skulle bli till ett hav. Gud förnyar löftet en gång till när Jacob har förenats med Esau igen. Nu är det en rik och mäktig man som tar emot löftet och genast framstår det som lite troligare;

"Jag är Gud den Vældige. Var fruktsam och föröka dig. Av dig skall bli ett folk, ja, många folk, och du skall bli stamfar till kungar."

Men vi som lever i dag är snarare i den situationen Jacob var i Betel. Precis som Jacob hade fått löften om att han skulle bli en stor man har vi fått löftet att Guds rike är nära. Men Guds rike har ännu inte kommit och när man läser att det var *nära* för två tusen år sedan förstår man att Gud har en annan tidsuppfattning. Ni vet hur en del är när de säger att jag kommer snart, eller gör det snart. Snart kan betyda en lång väntan.

Som jag sa förut kan det kännas ganska hopplöst när man läser att redan Jesus sa att Guds rike snart skulle komma. Även Paulus verkar ha varit helt inställd på att människosönens återkomst snart skulle ske. Bland annat tycker han att det därför är bäst att förbli ogift. (1 Kor 7:29-32) När vi idag åter igen säger att Guds rike är nära så blir det lätt ett löfte som påminner om det Gud ger till Jacob i Betel. Ett fantastiskt löfte men så otroligt att det verkar omöjligt. Skulle denne utfattige flykting som inte ens hade lite halm att sova på, med en sten till kudde, utbreda sig över världen? Hur reagerar man då över ett löfte som verkar för bra för att vara sant?

Ett vanligt sätt är att, precis som de flesta av oss, se löftet som härligt men leva utifrån att det ändå inte kommer infalla så länge vi lever. Hoppas på det bästa men planera efter det värsta var det någon som sa. Kommer Guds rike så kommer det. Men även om man kan konstatera att Paulus hade fel angående tidsplanen så kan man fråga sig om han levde på fel sätt. Vi kan snabbt konstatera att ja, när det gäller frågan om att gifta sig så drog han lite väl drastiska slutsatser. Men hans tro på Jesus återkomst fick också andra konsekvenser.

Bland annat så var Paulus en fantastisk missionär som var villig att offra sitt liv för att sprida nyheten om att frälsningen nu var möjlig. En drivkraft bakom detta

engagemang var helt klart att han trodde att det gällde att agera nu för att det var ont om tid. Vi har mycket att lära av Paulus vad det gäller engagemang. Och även om du kanske har svårt att verkligen tro att Guds rike snart ska komma på himlen så finns riket närmare än vad vi kanske tänker på. Alla de människor vi har runt omkring oss som inte har någon tro på Jesus som Guds son, för dem kan riket vara bakom knuten.

Den dag vi dör så kommer vi befinna oss i Guds rike, kommer inte människosonen till världen innan dess så kommer vi i alla fall då till honom. Och i Guds rike finns nåd och välsignelse men också en dom. En dom som människor själva utdelar över sig genom att inte tro. En dom bort från Guds rike.

Ingen vet hur länge vi får leva. Ibland kan det kanske vara värt att tänka på hur nära vår arbetskompis eller granne faktiskt är Guds rike. Det enda som står emellan är detta livets bräcklighet. Mötet med riket kan bli en fest där det står ”välkommen hem” på en stor banderoll, men det kan också bli ett möte där namnet på gästen inte finns med i livets bok. Det är en balansgång för oss som tror att inse det ansvar vi faktiskt har för att nå andra med budskapet om Guds nåd, och samtidigt se att det handlar om ett personligt val där vi inte kan göra annat än ge möjligheten för andra att fatta sitt beslut på en så bra information som möjligt.

Ett annat sätt att bemöta ett sådant löfte är att som Jacob börja förhandla med Gud (1 mos 28:20-22);

Jakob avgav ett löfte: "Om Gud är med mig och skyddar mig på denna min färd och ger mig mat att äta och kläder att klä mig med, så att jag kommer välbehållen hem igen, då skall Herren vara min Gud, och stenen som jag har rest som en stod skall bli en Guds boning. Och av allt du låter mig få skall jag ge dig tionde"

Jag tror att vi alla känner igen oss en del i Jacobs försök att förhandla med Gud. Särskilt om man är sjuk är det vanligt att man börjar lova Gud saker man ska göra bara man får bli risk. Sedan känns det lite typiskt för Jacob att avsluta med att lova Gud ett tionde. Det är i och för sig en bra princip men det tillhör Gud oavsett vad han gör för oss personligen. Men detta var inte sista gången Jacob försökte muta till sig framgång. Också när han mötte Esau såg han till att ge honom en hel del boskap för att om möjligt mildra hans vrede.

Men på ett plan är det ointressant hur vi reagerar inför Guds löfte. Det som verkligen har betydelse är hur vi agerar. Jacob lever upp till sitt trixande och försöker binda Gud vid sitt löfte. Men, och detta är ett viktigt men, sedan går han som att löftet var sant. Jacob kom att få ett löfte till av Gud förutom de två vi berört. Detta tredje löfte får han efter tjugo år hos Laban då Gud säger; "Vänd tillbaka till dina fäders land och till din släkt. Jag skall vara med dig."

Och återigen är Jacob en lurendrejare och friserar sanningen lite för Labans söner och broderar ut Guds budskap lite (1 mos 31:11-13). När Jacob nu får ta emot detta löfte och uppdrag så har han det bra i Harran. Visserligen har Laban och hans söner börjat knorra lite över att Jacob som bara skulle få de spräckliga djuren plötsligt har alla de starkaste djuren. Detta eftersom han med list satt upp grenar där djuren parade sig så att de blev spräckliga. En underlig biologilektion kanske men med Guds hjälp så hade han i alla fall fått en stor samling av fina djur.

Att sticka nu skulle också äventyra hans relation med Laban som mycket väl skulle kunna se detta som ett svek. Sedan ska man inte glömma vad som väntade Jacob där hemma, en mycket arg bror som han tidigare flytt från för att överleva. Men Jacob lyder och beger sig hemåt. Innan han möter sin bror så tvivlar han trots allt lite på Gud och låter slaverna gå först, sedan Lea, som han tyckte lit mindre om och så sist hans favoritfru Rakel.

Vi behöver kanske inte förstå allt vad Gud säger oss i bön eller i bibeln. Vi behöver inte ens alltid hålla med eller tycka att det verkar särskilt troligt. Men om vi har fått ett löfte så bör vi handla så som att det löftet var sant. Bibeln är väldigt human på det sättet. Den kräver inte att vi ska hjärntvätta oss så att vi inte kan tvivla eller tänka fel tankar. Vi kan vara fega som Jacob och använda både hängslan och livrem. Men även om vi som Jacob är fulla av felaktiga tankar så har vi ett ansvar och uppdrag, och det är att handla, agera.

Idag lyfter vi särskilt fram löftet om Guds rike men det finns och många andra löften i bibeln och jag är övertygad att Gud har särskilda löften och uppdrag i ditt liv. Det är sunt att pröva och tänka efter men om Den Helige Anden ger grönt ljus så gäller det att våga gå. Det finns en risk att läsa in vad man vill i Guds löften. Jag såg en man på TV:n tala om inställningen till trafikljus i hans hemland och han beskrev betydelsen av de olika färgerna så här; Grönt =

befallning, Rött = förslag och Gult = utsmyckning. Vi får inte böja Guds löften efter våra egna liv. Utan böja våra egna liv kring Guds löften.

Guds rike har varit nära länge nu. Under två tusen år har de som undrat ”är vi framme nu” fått det otillfredsställande svaret ”snart”. Vi lever i en väntan och det är inte enkelt. Dessutom befinner vi oss i ett samhälle där vår tro är starkt ifrågasatt. Utanför den kristna gemenskapen får du knappast stöd till att vänta tålmodigt ett tag till. Denna skeptiska inställning smittar givetvis av sig och jag tror vi alla har frågat oss någon gång om inte Jesus hade fel när han sa att han snart skulle komma tillbaka.

Och vi måste tillåta oss att ha sådana frågor i församlingen och borde nog ta upp dem med varandra lika ofta som vi funderar över praktiska frågor som vilka blommor vi ska ha på altaret, eller vilken bredd det ska vara på dataskärmen. Vi får inte heller ge upp bara för att löftet känns överkligt eller långt bort. Om vi inte pratar om Människosönens återkomst, hur ska vi då kunna längta efter det. Och om vi inte längtar efter det blir vi då inte av med kanske den allra starkaste drivkraften som låg bakom den unga kyrkans fantastiska utbredande.

Låt väntan bli handling i ditt eget liv. Våga att som Jacob agera som om löftet, hur otroligt det än är och hur svårt du än har att tro på det, är sant. I grund och botten är väl hela vår kristna tro ett hoppfullt ”tänk om...”?